

## COSSOS SANTS DELS MÀRTIRS

Manresa – 31-8-2025

*Sir 51,1-12 // Rm 5,1-5 // Jn 12,24-26*

Excm. i Rvdm Sr. José Vilaplana Blasco, bisbe emèrit de Huelva,  
Sr. Degà i membres del Capítol,  
Sr. Alcalde de la ciutat de Manresa,  
Srs. Regidors de l'Excel·lentíssim Ajuntament,  
Confraria dels Cossos Sants,  
Pabordes, pubilla i hereu,  
Benvolguts tots, fills i filles de Déu.

La ciutat de Manresa serva amb gran cura les seves tradicions multiseulars, les quals, tot i venir del passat, fecunden un present que malda per fer d'aquesta urbs un lloc de vida digna i pròspera per a tots els seus habitants, sense cap distinció d'origen, de llengua, de condició social, de religió. En el darrer diumenge del mes d'agost els manresans i manresanes es vesteixen de festa gran en l'escaiença de l'aniversari del trasllat de les relíquies de sant Maurici, santa Agnès i sant Fructuós, des de la parròquia veïna de Sant Fruitós de Bages a la Seu de Santa Maria de Manresa. Han passat sis-cents cinquanta-tres anys d'aquest esdeveniment i, malgrat el pas del temps, la capital del Bages continua fidel a l'agraïment per la presència dels Cossos Sants en ella. De fet, Manresa honora els il·lustres i invictes màrtirs Maurici, Agnès i Fructuós com a patrons de la ciutat i es gloria de la presència dels Cossos Sants entre nosaltres. Per tot això, som ara en aquesta col·legiata basílica davant les valuoses caixes que custodien les seves relíquies, celebrant l'ofici solemne de la festa major.

Ens podem preguntar: què ens aporten, a nosaltres, homes i dones del segle XXI, aquests màrtirs que fa més de mil sis-cents anys que van donar el seu màxim testimoniatge de fe en Crist? Al llarg de més de sis centúries els homes i dones d'aquesta lleial i fidel ciutat han tingut com a intercessors sant Maurici, santa Agnès i sant Fructuós. La fe cristiana ens fa saber que els sants són sol·lícits de les nostres necessitats. És el misteri que confessem en el credo: la comunió dels sants. Els qui ja gaudeixen de la visió de Déu en l'eternitat feliç són germans nostres, que pregunten per nosaltres davant la Trinitat Santíssima, amb el deler que aconguem la voluntat de Déu, per a participar en la plenitud del seu Regne, formant el Cos de Crist dels redimits amb la seva sang. Ells amb la seva intercessió ens assisteixen també en les nostres contingències. Perquè, encara que, gràcies a Déu, la saviesa humana, per mitjà de la ciència i la tècnica, ha sabut trobar mitjans per a solucionar molts problemes, l'home continua experimentant la seva feblesa i vulnerabilitat, tant corporal, com psicològica i espiritual. Els sants volen la nostra salvació integral.

De fet, els nostres tres sants patrons presenten una diversitat de situacions que ens els fan propers: una noia jove, Agnès, que volia ser del tot del seu amor, Jesús; i dos homes, Maurici, un soldat i cabdill romà, que, malgrat tenir una professió i un futur, ho va posposar tot enfront de la fidelitat a Crist i a la seva llei d'amor; i un bisbe, Fructuós, el de Tarragona en l'any 259, que es va negar a donar culte a l'emperador i, per aquest

«delicte», moria cremat a l'amfiteatre de la ciutat imperial, acompanyat dels seus dos diaques. Sant Maurici, santa Agnès i sant Fructuós tenen en comú la fe en Crist i la fortalesa, do de l'Esperit Sant, per a confessar fins a la mort Jesús com a únic Senyor i sobirà. L'amor a Crist i l'esperança posada en Déu són, juntament amb la fe, els grans dons que ens fan presents els màrtirs en aquest segle XXI, en què la fe cristiana es va desdibuixant en el cor de molts. Però, al mateix temps, hem de constatar, com petits brots després d'un gran incendi, que hi sorgeixen cors, sobretot de joves, que troben en Crist i en la seva Església l'única realitat que pot omplir-los, enmig de la buidor i del sense-sentit que impera. Perquè en el segle III, quan eren occits per odi a la fe cristiana els nostres tres sants patrons, era l'Imperi Romà el qui imposava els seus déus, que no eren res més que concrecions del paganisme que domina quan no hi ha el Déu vertader en el cor de l'home: l'ídol de l'amor al diner, el del sexe, sense relació amb l'amor i l'obertura a la vida, i el del poder, quan oblida el servei al bé comú i cau en el que ja el primer llibre de Samuel expressa sobre el comportament dels mals governants: *atents solament als propis interessos, acceptaven suborns i judicaven contra justícia* (8,3). Era l'Imperi Romà, amb els seus decrets, però, mirat a fons, eren els falsos déus, concrecions dels enganys del maligne, els qui no suportaven la llibertat dels fills de Déu, rescatats per Crist del poder del pecat i de la mort.

Els màrtirs, estimats germans, ens parlen, doncs, de la llibertat de la persona humana, de la dignitat inalienable de la seva consciència, en la seva primera i necessària llibertat, la religiosa. Aquella que afirma la llibertat de professar la pròpia fe, la de poder celebrar-la lliurement, tant en els propis centres com en els espais públics; així com la llibertat innegociable de tota persona a canviar de religió des de la seva consciència. Fins i tot la increença —negar l'existència de Déu (ateisme) o la incapacitat de conèixer-lo (agnosticisme)— és també una opció religiosa davant el misteri de l'existència. Per la qual cosa, la increença no té pas, en un estat aconfessional com el nostre, cap supremacia sobre les altres opcions creients. Per això, el silenci sobre Déu en l'espai públic no és un bon símptoma de plena llibertat religiosa en la societat, on nomenar-lo suscita encara suspicàcies.

Estimats germans i germanes, els nostres sants màrtirs patrons ens conviden a contemplar l'esperança que no defrauda, com ens ha dit sant Pau en el fragment de la seva carta que hem escoltat. Tots tres es deixaren guiar per l'esperança que mai no mor. En ells es feia palès el pressentiment de glòria que la fe en Crist ens dona. *És per Jesucrist que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu*, ens ha dit l'Apòstol. És molt adient de fer aquesta consideració en aquest any 2025, en què l'Església celebra el Jubileu, un any de gràcia en què el Senyor, per mitjà de la comunitat cristiana, ens ofereix la gran perdonança, amb la gràcia jubilar de la indulgència plenària. Tinguem present que aquesta col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa és un temple jubilar on poden lucrar aquest do de la misericòrdia divina els qui, penedit dels seus pecats, reben el perdó sacramental, combreguen i preguen per les intencions del sant pare Lleó.

El lema del Jubileu del 2025 és «Pelegrins d'esperança». Certament, enmig d'un món on regna massa sovint la incertesa que tenalla tantes persones, els cristians som cridats a manifestar que en els nostres cors hi habita l'esperança: la confiança que l'amor de Déu, que coneixem per la fe, no abandona mai la humanitat i, en ella, totes i cada una de les

persones. Els màrtirs manifesten, en les seves existències i sobretot en el seu màxim testimoniatge —donar la vida per Jesucrist—, l'Evangeli de l'Esperança. Ells, rememorant les paraules de la carta als cristians de Roma, ens diuen en primera persona: *fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors el seu amor*. Proves, sofriment, constància, aprovació de Déu, l'amor de Déu en els nostres cors: realitats que xoquen amb la mentalitat de la vida fàcil, hedonista i frívola, però que ens duen a ser deixebles de Crist, *el gra de blat que cau a terra i mor, donant molt de fruit*. I ja sabem el que ell ens promet: *Els qui estimen la pròpia vida la perden, i els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna*. La clau de tota existència humana és, com ens indica Jesús, donar la vida, donar-se en amor. És el que testimonien els màrtirs de l'Església de tots els segles, també en aquest segle XXI (pensem, per exemple, en els 21 màrtirs de Líbia de l'any 2015). Donar la vida per amor: aquest és el sentit profund de tota existència humana. Perdre la vida per guanyar-la, seguint Jesucrist, la nostra esperança viva.

No sabem si el Senyor ens concedirà el do del martiri: donar la vida per ell, amb l'efusió de la nostra sang. Però el que sí que sabem és que som cridats a seguir-lo de prop amb la donació quotidiana de la nostra vida per amor. És la crida de Jesús als joves a posar per damunt de tot la confiança en ell i en el seu amor, perquè els ídols no donen res, sinó que ho prenen tot, fins la vida, buidant-la de sentit, perquè són no-res. I a aquells d'entre els joves que senten en el seu cor la crida a deixar-ho tot per seguir-lo més de prop en la vida sacerdotal i religiosa, tant de bo que el Senyor els faci la gràcia de veure que el nostre món els necessita per tal que la foscor no imperi, sinó que imperi la llum de Crist, que allibera i salva. Els esposos sou signe d'esperança enmig de la societat mitjançant la vostra vocació matrimonial, que significa donar la vida, estimant-vos fidelment, cercant sempre el bé de l'altre, en la donació mútua i en la fecunditat generosa. A tots els cristians, en la diversitat de vocacions, el seguiment de Crist ens demana d'estar sempre a prop dels necessitosos, servint-los des de la fraternitat, mai servint-nos d'ells. El deixeble de Crist, en tota situació, s'ha de distingir per ser servidor de la pau i la concòrdia, regalant el perdó i afavorint la reconciliació. En una paraula, el Senyor ens demana a tots ser testimonis d'esperança, manifestant-nos en tota ocasió com a servidors de Déu i dels germans.

Que sant Maurici, santa Agnès i sant Fructuós intercedeixin per aquesta seva ciutat que els té per patrons, i per tots els qui hi habiten, estimen i treballen, assenyaladament els infants, els ancians, els malalts i els més desfavorits. Que així sigui.